

Sygn. akt III UK 470/18

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania M.D.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.
z udziałem zainteresowanej K. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś.
o prawo do zasiłku chorobowego, o prawo do zasiłku chorobowego z
ubezpieczenia wypadkowego, o prawo do świadczenia rehabilitacyjnego i prawa do
świadczenia rehabilitacyjnego z ubezpieczenia wypadkowego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 3
października 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu
Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L.
z dnia 8 czerwca 2017 r., sygn. akt VIII Ua (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L., wyrokiem z dnia 8 czerwca 2017 r., oddalił apelację M.D.
od wyroku Sądu Rejonowego w L. z dnia 26 czerwca 2015 r. oddalającego jego
odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w L.: z dnia 23
kwietnia, 10 czerwca 2013 r. i 23 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy, postanowieniem z dnia 27 września 2018 r., oddalił
zażalenie M.D. na postanowienie Sądu Okręgowego w L. z dnia 9 października
2017 r., uchylonego w części postanowieniem Sądu Okręgowego w L. z dnia 2
stycznia 2018 r. w części odrzucającej skargę kasacyjną od wyroku Sądu

Okręgowego z dnia 8 czerwca 2017 r. odnośnie do decyzji z dnia 10 czerwca 2013 r.(znak (...)).

M.D. jest zatrudniony na podstawie umowy o pracę w K. Sp. z o.o. w Ś., na stanowisku dyrektora do spraw technicznych. W dniu 23 stycznia 2013 r., przesuwając szafę potknął się o nogę mebla, stracił równowagę, uderzył o jego blat lewym bokiem, plecami i upadł.

Biegła A.S. stwierdziła, że przyczyną zachorowania wnioskodawcy w dniu 23 stycznia 2013 r. były zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe z wielopoziomową protruzją dysków. W jej ocenie przyczyna zewnętrzna (uraz) współdziałała z przyczyną wewnętrzną, jaką jest samoistne zaawansowane schorzenie kręgosłupa. Sąd pierwszej instancji nie podzielił w całości wniosków płynących z tej opinii i poszerzył postępowanie dowodowe.

W opinii z dnia 14 sierpnia 2014 r. oraz w opinii uzupełniającej biegli sądowi – P.W. (neurolog) i M.R. (ortopeda-traumatolog) wskazali, że schorzenie wnioskodawcy (od 25 października 2012 r. do 7 stycznia 2013 r. oraz od 24 stycznia 2013 r. do 7 czerwca 2013 r.) jest spowodowane tą samą chorobą, a mianowicie strukturalnymi zmianami zwyrodnieniowo-dyskopatycznymi kręgosłupa.

W ocenie Sądu Rejonowego, zdarzenie z dnia 23 stycznia 2013 r. było zdarzeniem nagłym oraz powstało podczas wykonywania pracy. Natomiast w oparciu o wnioski płynące z opinii biegłych, przyczyną urazu powstałego na skutek tego zdarzenia było schorzenie samoistne, czyli przyczyna wewnętrzna. Dalej sąd przyjął, że M.D. był niezdolny do pracy od dnia 25 października 2012 r. do dnia 10 maja 2013 r., a w dniu 11 maja 2013 r. upłynął okres zasiłkowy wynoszący 182 dni. W tej dacie wnioskodawca odzyskał zdolność do pracy i nie było podstaw do przyznania świadczenia rehabilitacyjnego.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację odwołującego się, dokonał własnej oceny materiału dowodowego i uznał, że konieczne jest jego uzupełnienie w celu uzyskania pełnego obrazu stanu zdrowia ubezpieczonego w aspekcie neurologicznym, dopuszczając tym samym dowód z opinii biegłego neurologa P.W.. W opinii z dnia 1 marca 2016 r. biegły stwierdził, że czynnikiem sprawczym zdarzenia z dnia 23 stycznia 2013 r. była przyczyna wewnętrzna. Swoje stanowisko potwierdził w opinii uzupełniającej z dnia 18 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy podzielił w pełni argumenty i wnioski zawarte w opiniach biegłego neurologa. Tym samym uznał, że zdarzenie z dnia 23 stycznia 2013 r. nie stanowiło wypadku przy pracy, albowiem wywołane zostało przyczyną wewnętrzną. W konsekwencji okresy zasiłkowe od dnia 25 października 2012 r. do dnia 7 stycznia 2013 r. oraz od dnia 24 stycznia 2013 r. do dnia 7 czerwca 2013 r. były spowodowane tą samą chorobą.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł pełnomocnik wnioskodawcy, zaskarżając go w całości. W podstawach skargi kasacyjnej wskazano na naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 3 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 1205) oraz przepisów postępowania, to jest art. 286 k.p.c. oraz art. 278 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego zamykającego się w pytaniach: (-) czy sąd orzekający w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych, oceniając przyczyny danego zdarzenia w świetle definicji ustawowej wypadku przy pracy oraz wynikającego z takiego zdarzenia stanu zdrowia opiniowanego, w sytuacji sporządzenia w sprawie opinii dwóch niezależnych biegłych sądowych, z których jasno wynika, że mamy do czynienia z przyczyną mieszaną wypadku przy pracy (przyczyna zewnętrzna współdziałała z przyczyną wewnętrzną) oraz że nie można kategorycznie wykluczyć tezy, iż zaistniałe zdarzenie pozostało bez wpływu na stan zdrowia poszkodowanego, może w tym zakresie dokonać odmiennych ustaleń faktycznych i odmówić uznania danego zdarzenia za wypadek przy pracy? (-) czy w świetle art. 290 k.p.c. oraz aktualnej w tym zakresie linii orzeczniczej, wystarczającym jest zobowiązanie powołanych w sprawie biegłych sądowych do złożenia wyłączenie pisemnych opinii uzupełniających bez konieczności wzywania biegłego na rozprawę celem udzielenia ustnych wyjaśnień co do sporządzenia opinii głównych? Nadto skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może być przyjęta do merytorycznego rozpoznania.

Z istotnym zagadnieniem prawnym mamy do czynienia, gdy chodzi o problem o charakterze prawnym nie zaś faktycznym albo wynikającym z stwierdzonych przez skarżącego uchybień Sądu, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter nowy i rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Nie jest zagadnieniem prawnym stwierdzenie o potrzebie dokonania oceny prawnej w określonym zakresie, skoro skarżący nie przedstawia argumentów, które świadczyłyby o możliwych rozbieżnościach interpretacyjnych, innych niż ocena, którą przyjął sąd drugiej instancji. Wywody przedstawione w skardze kasacyjnej, ograniczone do zgłoszenia wątpliwości, w istocie stanowią pozór występowania w sprawie zagadnienia prawnego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2018 r., II CSK 15/18, LEX nr 2499790).

Warunkiem rozstrzygnięcia sprawy przez sąd powszechny, w której przeprowadzono dowód z opinii biegłych, nie jest zgodność wniosków wszystkich opinii. Opinia jednego biegłego nie jest wystarczającą podstawą do podważenia zgodnych wniosków pozostałych biegłych. Poza jedną opinią (A.S. stwierdziła, że przyczyna zewnętrzna jaką był uraz wnioskodawcy w dniu 23 stycznia 2013 r. współdziałała z przyczyną wewnętrzną, jaką jest samoistne zaawansowane schorzenie kręgosłupa), wszystkie pozostałe opinie były zgodne w ocenie, że czynnikiem sprawczym zdarzenia z dnia 23 stycznia 2013 r. była przyczyna wewnętrzna. Sądy pierwszej i drugiej instancji miały na uwadze tę opinię i dlatego prowadziły dalsze postępowanie dowodowe z opinii uzupełniających i opinii innych biegłych (neurologa i ortopedy-traumatologa). Na takiej podstawie, sąd mógł uznać sprawę za dostatecznie wyjaśnioną do rozstrzygnięcia i mógł pominąć dalsze dowody. Warunkiem naruszenia art. 286 k.p.c. jest stwierdzenie potrzeby dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych w sytuacji, gdy Sąd zebrany materiał uznaje za niewystarczający, niejasny lub niemiarodajny (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2019 r., III UK 168/18, LEX nr 2688438). Innymi słowy, zgodnie z art. 286 k.p.c. sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii

złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Sąd nie jest natomiast zobowiązany do dopuszczenia dowodu z kolejnych opinii w każdym przypadku, kiedy żąda tego strona postępowania. To sąd musi powziąć wątpliwości - czy to sam, czy na skutek stanowisk wyrażonych w toku postępowania przez strony - czy dotychczasowa opinia została sporządzona w sposób prawidłowy, a zatem czy wymaga wyjaśnień, uzupełnienia lub dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych.

Należy pamiętać, że opinia biegłego podlega ocenie sądu stosownie do reguł określonych w art. 233 § 1 k.p.c. i w ramach tej oceny sąd ustosunkowuje się do mocy przekonywującej rozumowania biegłego i logicznej poprawności wyciągniętych przez niego wniosków. Na gruncie rozpoznawanej sprawy Sąd Okręgowy rozpoznając apelację odwołującego się dokonał własnej oceny materiału dowodowego i uznał, że konieczne jest jego uzupełnienie w celu uzyskania pełnego obrazu stanu zdrowia ubezpieczonego w aspekcie neurologicznym, dopuszczając dowód z opinii biegłego neurologa P.W.. Powyższe uzasadnia twierdzenie, że w sprawie nie występują istotne zagadnienia prawne o treści wskazanej przez skarżącego.

Skarga kasacyjna nie jest także oczywiście uzasadniona, bowiem tego wymogu nie spełnia teza o naruszeniu przez Sąd drugiej instancji przepisów procesowych i przepisów prawa materialnego. Uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga wskazania przepisów prawa i wykazania kwalifikowanej postaci ich naruszenia zaskarżonym orzeczeniem za pomocą stosownego wyводу jurydycznego, którego brak w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania.

Chybione są zarzuty dotyczące obrazy naruszenia prawa procesowego już z tego względu, że zostały sformułowane wadliwie. Skarżący przeoczył, że wszystkie powołane jako naruszone w skardze kasacyjnej przepisy procesowe dotyczą postępowania pierwszoinstancyjnego. Należało więc powołać chociażby jeden przepis dotyczący postępowania apelacyjnego np. art. 391 § 1 k.p.c., aby można było w ramach kontroli kasacyjnej badać, czy Sąd Okręgowy je naruszył, doszło w sprawie do elementarnych naruszeń prawa. Należy pamiętać, że postępowanie sądowe jest dwuinstancyjne, a skarga kasacyjna nie stanowi jego kontynuacji.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

as